



*Teljes Evangéliumi
Üzletemberek Nemzetközi
Szövetsége*



Ma is történnek csodák!

*Ebben a számban
olvashat egy
lábtörésről, amely
egy nap alatt
meggyógyult; egy
szétesett házasság-
ról, amely újból
egészséges lett és;
egy új életcélról.*

*További információért kérem a fenti címre írjon.
Ne dobja ki ezt a magazint... Adjja oda barátjának.*

HUNG. NR. 973

HANG



Alpesi Csoda

Látást látni, álmodni 2

Teljesen elfogadva 3
Harald Gindele,
Weingarten, Germany

Hűség 4
David Foot,
Pembury, England

Kapcsolatba léphet velünk 9

A lassú út 10
Brett Watson,
Prince Albert,
Saskatchewan

Alkoholizmus és keserűség 14
Christian Marye
Malaunay, France

A Hang megrendelhető 16

Fontos 17

1956 egyik hőse 18
Kassay Farkas András

Kik vagyunk mi? 19



Szerkesztőségi rovat



Richard Shakarian

Látást látni, álmodni

Gondoltál már arra, mi lenne, ha álmaid, vágyaid teljesülnének? Nemrégiben hallottam egy történetet. Egy afrikai fiúról szól, aki megbetegedett és meghalt. Családja és szomszédai nagy sírásba kezdtek. A hat éves testvére azt mondta, „Ne sírjatok, nem halt meg. Ha imádkozunk érte, élni fog.” Újból megvizsgálták a gyereket, és nem látva életjelet, visszamentek sírni.

A gyerekek megegyeztek, hogy imádkoznak a fiúért. Egész nap imádkoztak, és mivel úgy tűnt, hogy semmi sem történik, másnap folytatták. Ahogy imádkoztak, az öröm szelleme ereszkedett le rájuk, és elkezdtek táncolni és énekelni. Egyszer csak az egyik gyerek megrántotta a halott kezét. Erre a halott felkelt, és azt kérdezte, „mit csináltok itt?”

Az FGBMFI-n belül világszerte vannak olyan üzletemberek, akiknek látásuk, álmaik vannak. Sokan érzik magukat úgy, mint a szülők a fenti történetben. Azonban van válasz a kihívásainkra. Egy dinamikus válasz, mint amilyent a gyerekek is bemutatnak. Van valaki, aki fel tudja éleszteni a te álmaidat is... **Olvasd tovább!**

Richard Shakarian
Nemzetközi Elnök

Teljesen elfogadva

Harald Gindele, Weingarten, Germany

Mint gyermek gyorsan megtanultam, hogy csak azért járunk templomba, hogy másoknak imponáljunk. Otthon minden másképp volt, mint azt az ember „vallásosoktól” elvárna. Akarattal használtam ezt a szót, mert amit a vallásról tudtunk, azt ma nem nevezném kereszténységnek.

Apám önző és zárkózott volt. Szerinte mindig neki volt igaza, és mások véleménye nem is nagyon számított. Innen szemlélve nem nehéz meglátni, hogy miért futott zátonyra a házassága. Anya egyszerűen otthagya. Húgom anyával ment, én pedig apámnál maradtam.

Péksége volt. Én is péknek tanultam, de csak azért, mert fontos volt nekem az elismerése. A szakmai gyakorlatot is az ő pékségében végeztem. Minduntalan próbáltam neki bebizonyítani, hogy én is érek valamit. Sajnos, soha nem mondta még csak azt sem, hogy kedvel engem. Saját magamról alkotott képem egyre rosszabb lett. Minél rosszabb lett, annál inkább úgy tűnt, mintha a körülményeim rabja lennék. Az élet pokol volt.

Anyám volt az egyetlen, akivel beszélgethettem. Más barátom ugyanis nem volt. Ennek eredményeként a kommunikációs képességeim nem fejlődtek ki. Úgy éreztem, hogy többé-kevésbé elvesztettem a beszélgető képességem is. Végül is, mikor a diplomamunkámon dolgoztam, idegösszeroppanást kaptam.

Akkor egy ravensburgi pásztor eljött hozzám, hogy Istenről beszéljen nekem. Amikor egy Jézussal való élő kapcsolatról beszélt, figyelni kezdtem. Sűrűn járt hozzám. Bibliát tanulmányoztunk, aztán pedig csak beszélgettünk. Pozitív volt, még ha több álmatlan éjszakát is okozott az, hogy emésztettem, amiről beszélgettünk.

Egy idővel később tudtam, hogy ez

kell nekem. Tudtam, hogy Jézus az egyetlen reményem. Ha tényleg létezik, mint ahogy a pásztor mondta, és ha már annyi emberen segített, akkor rajtam is segít majd. Akkor odaadtam az életemet Jézus Krisztusnak, és megszüntettem a klinikai kezelésemet.

A gyülekezeti tagok tanácsára elmentem egy keresztény pszichológushoz. Ez teljesen más megtapasztalás volt. Úgy tűnt, mintha az orvosok barátok lettek volna, amíg Jézus folytatta munkáját az életben. Sok időt töltöttem imában és dicséretben. Ez idő alatt Isten igen konkrétan működött az életemben. Éreztem a Szent Szellem lágy jelenlétét, amint félelmeimből gyógyított engem. Azt is megtanultam, hogy ő nem azért fogad el, amit tettem, hanem mert Krisztus meghalt a kereszten. Azóta Isten egy lakást is kirendelt számomra. Itt békém van, és jól érzem magam.

Jézus él. Ha valaki hozzá jön, az nem fog csalódni. Jézus képes rá és akar is adni egy új, igazi, bővelkedő életet. ●



Hűség

David Foot, Pembury, Anglia

Svájcban sieltünk 1965 januárjában, amikor egy délután, két nappal hazautazásunk előtt, feleségem magas hóba siklott, és kibicsaklott a lába. Mivel a biztonsági kapcsok felmondták a szolgalátot, és nem nyíltak ki, megrepedt a sípcsontja.

A hegyi mentősök motoros szánon viték le a buszig, amely egyenesen az orvoshoz vitte őt. Megröntgenezték a lábát, megállapították, hogy megrepedt a csontja és begipszelték. Azt mondták neki, hogy ne járjon a lábán, és hogy öt nap múlva menjen vissza, hogy egy másik gipszet tegyenek fel neki, amivel járni is tud majd. Az új gipsszel akár már utazhat is.

Az este egy barátunk imádkozott érte. Helennek eszébe jutott a Bibliából az a sánta, aki „felkelt, és járt”. Ő is felkelt, és nagy fájdalmak közt, inkább elszántságból mint hitből, járni kezdett. Kissé bátortalanul tért vissza az ágyhoz. Arra gondolt, hogy biztos kárt tett magában a járassal, hiszen az orvos megmondta neki, hogy ne tegye.

Feleségem nem fogadta el a fájdalomcsillapítókat az orvostól. Azon az éjszakan mélyebben aludt, mint szokott. A következő napot azzal töltötte, hogy Isten ígéreteit olvasta végig. Ez felépítette a hitét, és közben megbizonyosodott arról, hogy senki ellen sem tart fenn semmit, mert az gátolná hitét. Mire mi visszaértünk az utolsó napi síelésről, Helen biztos volt

abban, hogy Isten meggyógyította. Másnap reggel, amikor egyedül maradt a szobában, felkelt, és járt. Minden lépést Jézus nevében tett, és a fájdalom egyre alább hagyott, amíg végül majdnem teljesen elmúlt, és segítség nélkül át tudott menni az egyenetlen havon a főépületbe étkezni.

Később felhívtuk az orvost, és bejelentkeztünk nála még aznapra. A gipsz már szétment Helen talpa alatt, és le kellett venni, hogy másnap bakancsot húzhasson az utazáshoz. Az orvos először halva született ötletnek nyilvánította az egészet, de amikor látta, hogy segítség nélkül megy be a rendelőbe, majd a sérült lábán áll egy jó darabig, azt mondta, hogy szeretné újból megröntgenezni a lábát.

Amíg vártuk a film előhívását, faggatózni kezdett. Elmondtuk neki, hogy hisszük azt, hogy Isten könyörületeségből gyógyít, hogy Igéjét bizonyítsa, és hogy a Golgotán mind a betegségre, mind pedig a bűnre megett az orvosság. Az orvos megkérdezte a feleségemet, hogy mi lesz, ha a repedés még mindig ott van? Kevés gondolkodás után azt válaszolta „Eddig is inkább Isten Igéjének hittem, mint a saját érzéseimnek. Ezután is ezt fogom tenni. Végül is járok, nem?”

A röntgenfelvétel pontosan ott mutatta a törést, ahol az volt, és pontosan olyan egy milliméteres volt a hézag, mint előbb. A csontok nem mozdultak el a járástól. Helen visszautasította a kötést. Másnap busszal és vonattal utaztunk Zürichbe, majd betartva az útitervet, gyermekeinkkel együtt Londonba repültünk.

Feleségem ezután is végezte a házimunkát, csomagolta a gyerekek iskolatáskáját, bevásárolt, autót vezetett stb. Négy héttel a baleset után kért egy új röntgenezést. Ez egy teljesen ép csontot mutatott, és az orvos kijelentette, hogy „Az elhelyezkedés kitűnő, a forradás kielégítő.”

Elküldtük a jelentést a svájci orvosnak. Amikor legközelebb ott jártunk, felhívtuk. Azt mondta, „Ez csoda!” Igazán lelkesedett érte. Felesége, aki akkor mint nővérke dolgozott mellette, kijelentette „Én vasárnapi iskolai tanító vagyok, de nem gondoltam volna, hogy ezek a dolgok ma is megtörténhetnek.”

Baleset Ausztriában

Ismét síelés közben történt, ezúttal az osztrák Alpokban 1972-73 telén. Feleségem éppen befejezett egy cikk-cakk lesiklást a sífelvonó aljáig, de nem vette észre, hogy a havat eltakarították, és jég maradt utána. A sílécék kisiklottak alóla, és bal csípőjére esett. Nagy fájdalmak voltak, és nem tudta mozgatni a lábait, ezért kezeimet rátéve imádkoztam érte Jézus nevében.

Fontos Szerep

Sok ember hiszi, hogy Isten létezik, de soha nem gondolkodtak el azon, hogy mit jelenthetne ez a tény személyes életükben. Sokszor csak a valásra annyira jellemző külső cselekedetekig jutnak. A hagyomány nagyszerű, és sokat tanulhatunk belőle, de Isten sokkal többet szeretne adni nekünk. Szeret téged, és bensőséges része akar lenni az életednek.



Helen mondta, hogy a fájdalom azonnal alább hagyott, de még mindig nem tudott mozdulni, még annyira sem, hogy egy kesztyűt tegyünk a csípője és a jég közé. Fél órába tellett, mire az orvos megjött. Síliften szállították le a hegy lábához, azután pedig kocsival vitték még 25 kilométert a legközelebbi kórházig. Egész úton Istent dicsértük.

A röntgen osztályon egy pár percre egyedül hagytak minket. Jézusnak adtuk át a helyzetet, és megvallottuk az ő uralmát. Helen azt mondta, hogy kéri a röntgent, hogy megtudja, milyen a sérülése, de semmi mást, és kérte, hogy támogassam. Sajnos nem engedték meg, hogy benn maradjak. Két meglehetősen szigorú kinézetű osztrák nővérke szívélyesen kitoloncolt a folyosóra.

HELEN: Az orvos megröntgenezett, ahogy az asztalon feküdtem. Még mindig nem voltam képes megmozdítani a lábam. Később visszajött a képekkel, és annyit mondott „Megrepedt a forgója. Súlyok alá kell helyezniük. Mikor evett vagy ivott utoljára?” (Ennek hallatán az ember tudja, hogy érzésteleníteni kívánják.) Megmondtam neki, hogy nem akarok súlyok alatt feküdni és hogy nagyra értékelném, ha valaki vissza tudna vinni a hotelbe bennünket, lehetőleg mentőautóval, ahogy jöttünk is. Kilenc napunk volt még hátra a teleléből.

„Úgy látom, nem érti, asszonyom” mondta az orvos. „Ha nem fekszik súlyok alá, soha nem tud majd járni többé.” „Mindegy” válaszoltam, „szeretnék visszamenni a hotelbe.” Ez érthető módon teljesen felhúzta az orvost. Éles hangon azt mondta „Keljen fel, és menjen maga!”

Egy másodperc alatt kellett döntenem, hogy elfogadom-e az orvos ajánlatát, és befekszem, vagy bízik az Úr Márk 16:18-ban adott ígéretében, és felállok.

Bolond ötlet lett volna felállni, de Isten addigi, velem kapcsolatos cse-



Megbízható

Helen Foot: Éveken keresztül harcoltam az ún. „józan ész” ellen. Választanom kellett, hogy minden tény ellenére megbízom-e Istenben. Rájöttem, hogy Isten megbízható és állja a szavát.

Ickedetei alapján úgy éreztem, hálátlanság lett volna, ha visszautasítom a gyógyítását. Isten teljes bizonyosságot adott afelől, hogy „akik teljesen megbízhatnak benne, azok teljesen igaznak találják őt.” „A férjem imádkozott értem, Isten pedig gyógyít” mondtam, és a még mindig erőtlén lábamat leemeltem az asztalról.

Abban a végtelennek tűnő pillanatban jöttem rá, mennyire megbízható Istent szolgálunk mi. A világ összes akaratereje, bátorsága és hite semmi lenne, ha nem támasztaná alá ígéreteit. Alaktalan roncsként kellett volna összerogynom, de Isten állta a szavát.

Egy megrepedt forgóban nincs semmi lelki. Viszont az orvosok és a nővérek arckifejezéseit egyetemen kellene tanítani. Az első kérdése ez volt „Miért nem teszi Isten ezt mindenkivel?” Túl elfoglalt voltam akkor, hogy észrevegyem, hogy fájdalom nélkül állok. Nem engedtek járni, hanem tolókocsiban toltak a kórház bejáratáig. Ott kiszálltam belőle, és lementem a lépcsőn a taxihoz a férjem segítsége nélkül.

Az utazás a hotelig álom volt, amikor elképzeltem, hol lennék most, ha befeküdtem volna. Emlékszem, hogy azon elmélkedtem, amit a Zsoltár 118:8

Szívroham

1976 novemberében Davidnek szívrohamja volt az irodájában. Amikor szóltak nekem, én rögtön felhívtam egy barátunkat, hogy imát kérjek. Wenda Ough tiszteletes asszony átutazott egészen Maidstone-ból, és már egy órával azután, hogy Davidet kórházba szállították, ott ült az ágy mellett. Az orvosok már figyelmeztettek, hogy egy-egy ilyen rohamnál a szív egy része meghal. Ough asszony csendben imádkozott érte kézzel a kezével. Isten bizonyosságot adott neki, hogy David megjavul.

Másnap reggel megröntgenezték. A felvételek azt mutatták, hogy a szívnek semmi baja nincs. David 48 óra után kikerült az intenzív osztályról, nyolc nap alatt pedig a kórházból. Állapota stabilan visszatért a normálisra. Amikor David megkérdezte szakorvosát, hogy vajon a roham lehetett-e pszichológiai alapú, az orvos ezt teljesen elvetette. Azt mondta, hogy biztosan valós roham volt, de a szívnek nem lett semmi baja.

ír: „Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint emberben bízni.”

A hotelünkben, ami elég kicsiny volt, nem volt lift. 67 lépcsőt kellett megmászni a szobánkig. Minden egyes lépcsőfokra volt elég erőm, és fájdalom alig volt.

Egész éjjel mélyen aludtam és még csak egy Aszpirint sem vettem be. Csak kétszer keltem fel, hogy járjak egyet az ágy körül, elkerülve így a merevséget. Másnap le tudtam menni minden étkezésre, és rendes széken tudtam ülni. Minden nappal jobban tudtam mozogni, és a bizalmam is nőtt. Eszembe jutott az ApCsel 3:8 „jár, ugrált és dicsérte Istent”, és megpróbáltam egy-két kisebb ugrást páros lábbal. Nem volt vele gond! Negyedik nap már bakancsot húztam és elmentem egy városnéző túrára, amely során végigjártam egy üveggyárat, és majd háromnegyed órát sétáltam Saltzburghban.

Az úton visszafelé eszembe jutott, hogy az orvosom valószínűleg azon töpreng, vajon mi történhetett a rendhagyó módon viselkedő beteggel. Lehet, hogy éppen maga előtt látta, amint sokkos állapotban repülön szállítanak egy londoni kórház felé. Írtam hát neki egy pár sort, megköszönve a gondo-

skodását, és elismerve, hogy amit mondt, az megfelel az orvostudomány legkorszerűbb gyógymódjainak. Csakhogy ebben az esetben egy nem tudományos tényező is közreműködött. Ezután hozzátettem „Azt kérdezte ‘Miért nem teszi Isten ezt mindenkivel?’ Egy válasz lehetne, hogy nem mindenki hiszi, hogy ő létezik, vagy, hogy ilyen módon segítene, ha létezik is. Másodszor pedig, ha valaki hiszi, hogy ő létezik, akkor annak a megfelelő módon kell cselekednie.” Megemlítettem neki a városnézést is, és azt is hozzátettem, hogy mivel még öt napot Ausztriában leszünk, újból vizsgálhat, ha akar. Nem hallottam felőle többet. Attól tartok, nem volt úgy elragadtatva, mint a svájci orvosunk annakidején. A svájci már hitt Jézusban és úgy tűnt, örül annak, hogy bizonyítékot lát arra, hogy Jézus ma is él, és válaszol a hitre.

Vigyázz a hazugságra

Még nem keltünk fel a vacsorától, amikor valami fülsértő zajt hallottam a hotel bárja felől, ami majdnem veszekedésbe torkollott. Gonosz légkör uralkodott. Fájdalom nyilallt a forgómba és tehetetlennek éreztem magam. Nehéz volt utána feljutni a szobánkba. Amikor mindkét lábam egymás mellé tettem, és kihúztam magam, úgy tűnt, hogy a bal



AZ FGBMFI CHAPTEREI

Már több, mint 150 nemzetben jelen vagyunk

A magyarországi Chapterek

Mission 1. Chapter

Molnár Miklós 1183 Budapest Széchenyi u. 2.
Tel.: 291 02 30+fax

Mission 2. Chapter

Lakatos Károly 1188 Budapest Napló u. 13/a.
Tel.: 290 61 43+fax

Újpesti Chapter

Kassay Farkas András, 1042 Budapest, Árpád út 66.
Tel: 06 30 542 137

Dunaharaszti Chapter

Babai József 2330 Dunaharaszti Kölcsey u. 54.
Tel.: 24 491 354

Isaszegi Chapter

Béres János 2117 Isaszeg Bercsényi u. 14.
Tel.: 60 343 910

Miskolci Chapter

Sárkány Ferenc 3531 Miskolc Thököly u. 11.
Tel.: 46 353 404

Kunszentmiklósi Chapter

Vörös István 6090 Kunszentmiklós Szippankó u. 1.
Tel.: 76 351 236

Kecskeméti Chapter

Acél Imre 6000 Kecskemét Alsószéktó u. 293.
Tel.: 76 481 589/mh/

Szigetszentmiklósi Chapter

Birta Árpád 2310 Szigetszentmiklós Révsor u.1.
Tel.: 24 368 321

Soltvadkerti Chapter

Tóth Gábor 6230 Soltvadkert Szent I. u. 10.

Tel.: 60 385 523, 78 482 040

Szegedi Chapter

Hódi István, Szeged-Tápé, Halas út 5.,
Tel: 62 318 585

Kalocsa Chapter

Morvai András 6300 Kalocsa, Semmelweis u. 20.
Tel.: 78 461 917

Paksi Chapter

Hoffmann Lőrinc 7030 Paks Radnóti u. 1
Tel.: 75 313 672

Nagykátai Chapter

Fegyvermei Imre 2760 Nagykáta, Vasút u.60.
Tel.: 291 0230

Pákozd Chapter

Szabó Csaba, Székesfehérvár, Tel: 22 318 585

Szabadszállási Chapter

Vörös Sándor 6080 Szabadszállás Árpád u. 15.
Tel.: 78 311 565

Örkényi Chapter

Birta Árpád, Tel: 06 24 368 321

Jászberényi Chapter

Pesti József, Tel: 06 57 411 420

Győri Chapter

Galgóczi István 9012 Győr Csanakhegyi u. 33.
Tel.: 96 448 355

Vigyázz a hazugságra!

Helen: Még nem keltünk fel a vacsorától, amikor valami fűlsértő zajt hallottam a hotel bárja felől, ami majdnem veszekedésbe torkollott. Gonosz léggör uralkodott. Fájdalom nyilallt a forgómba és tehetetlennek éreztem magam. Nehéz volt utána feljutni a szobánkba. Amikor mindkét lábam egymás mellé tettem, és kihúztam magam, úgy tűnt, hogy a bal lábam úgy hét centivel hosszabb, mint a jobb, úgyhogy vagy kissé be kellett hajlítanom a bal térde, vagy a jobb lábam ujjain kellett állnom. Az ágy szélén ülve lehetetlennek tűnt a térdeimet egymás mellé tenni, mert a bal távolabb volt, mint a jobb.

„Most jól megcsináltad te idióta!” villant át az agyamon. „Kicsináltad a forgódat. Slussz!” Megmutattam a férjemnek, aki imádkozott a hitelenség kísértése ellen. Megerősítettük magunkat Isten ígéreteiben, és ágyba bújtunk. Reggelre minden normális lett! Ami megfogható, tapintható bizonyítéknak tűnt, az csak az ördög hazugsága volt, hogy kétségeket támasszon Istennel kapcsolatban. Könnyű lett volna akkor azt mondani „Na, eddig tartott...”, vagy, hogy „Hát, mégsem gyógyultam meg.” De nem tettem...

lábam úgy hét centivel hosszabb, mint a jobb, úgyhogy vagy kissé be kellett hajlítanom a bal térde, vagy a jobb lábam ujjain kellett állnom. Az ágy szélén ülve lehetetlennek tűnt a térdeimet egymás mellé tenni, mert a bal távolabb volt, mint a jobb.

„Most jól megcsináltad te idióta!” villant át az agyamon. „Kicsináltad a forgódat. Slussz!” Megmutattam a férjemnek, aki imádkozott a hitelenség kísértése ellen. Megerősítettük magunkat Isten ígéreteiben, és ágyba bújtunk. Reggelre minden normális lett! Ami megfogható, tapintható bizonyítéknak tűnt, az csak az ördög hazugsága volt, hogy kétségeket támasszon Istennel kapcsolatban. Könnyű lett volna akkor azt mondani „Na, eddig tartott...”, vagy, hogy „Hát, mégsem gyógyultam meg.”

A városnéző napon egy nehéz csapóajtó fellökött és a sérült felemre estem. Egy ilyen esés egy egészséges testet is megviselne, de nagy csodálkozásomra semmi bajom nem lett, még csak nem is fájt. Isten közbelépett, amikor az ördög újból le akart bénítani.

Visszatérve Angliába normális életet éltem, autót vezettem, még létrára is másztam. Egyszer egy nagy tükröben észrevettem, hogy kissé bicegek. Az első gondolatom az volt, hogy „hálás lehetek, hogy egyáltalán tudok járni. Valószínű, hogy életem végéig bicegni fogok...” Egyszerre megértettem honnan, jött ez a gondolat! „Nem! Az én Istenem nem csinál fusi munkát!” mondtam. Rögtön eszembe jutott a Zsoltár 138, 8: „Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örök-kevaló: ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!”. Másnapra eltűnt a bicegés, és azóta is járok, létrára mászok, még köveken is átugrálok baj nélkül.

Ami igazán fontos

Giancarlo Elia

Sikeres jogi pályafutást hajszolva úgy döntöttem, hogy szüleim frissen megnyitott irodájában, Londonban vállalom munkát. Mivel magánéletem nem volt rendben úgy gondoltam, hogy a 2000 mérföldes távolság alkalmat nyújt majd arra, hogy új életet kezdjek. Sajnos, mint rájöttem, magam elől nem szökhetek el.

Londonban is olyanok voltak a dolgok, mint Olaszországban. Szakmailag sikeres voltam, jó kapcsolatokkal, de a magánéletem nem volt hagyományos, hogy így fejezzem ki magam. Akkor kezdtek barátaim mondani nekem, hogy Jézus megváltoztatta az ő életüket. Már két római barátom is Jézusról beszélt.

Meghívtak egy „karizmatikus imaössze-jövetelre”. Egy kukkot sem értettem abból ami ott történt, de tetszett a dolog, így többször is visszamentem.

Eszembe jutott egy régebben kapott tanács, hát vettem egy bibliát és olvasni kezdtem. Annyira intenzíven olvastam, hogy teljesen átitatott. Rájöttem, hogy Jézus olyan ember volt mint és is vagyok, és mégis ő az egyetlen út az Atyához. Ezzel a meggyőződéssel egy este római lakásomon felírtam minden dolgot amit fontosnak tartottam, és átadtam őket Jézusnak megkérve őt arra, hogy vegye át az életem.





A mikor először találkoztam olyannal, aki nem ünnepelte a karácsonyt, megöröködtem. Templomba járva nőtem fel, és teljesen normálisnak tűnt, hogy mindenki keresztény valamilyen módon. Nehéz volt megérteni, hogy vannak, akik nem hisznek Jézusban.

A világi dolgok nagyon vonzóak voltak számomra. 12 évesen dohányozni, majd inni kezdtem. Amikor végzős voltam, a narkó jött divatba. Leginkább fűvön és hasison szálltunk el.

Iskolám befejeztével a helyi televízió-nál kerestem munkát. Messze voltam az otthonomtól, így nem volt muszáj templomba menni. Nem is mentem. Azaz csak akkor, amikor egy-egy kemény narkós, ivós hétvége után megnyugvást kerestem. Ilyenkor hazamentem, meglátogattam szüleimet és együtt elmentünk templomba. Ezt úgy neveztem, hogy „ismét emberré válás”. Pár évre rá otthagytam a televíziót, és a „Noé Bárkája” nevű éjszakai klubban helyezkedtem el. A név találó volt, mert mindenféle állat járt oda.

Akkoriban Mavis anyja volt a manager. Tulajdonképpen Mavisban és bennem semmi közös nem volt. Más helyekről származtunk. Ő csonka családban nőtt fel, és kevés, vagy semmilyen vallási háttérrel nem volt. Egyedül éltem Princ Albert belvárosában, és magányos voltam. Egy este felmentünk Mavis lakására. Ekkor kezdődött a kapcsolatunk. Pár hét múlva

arra a következtetésre jutottam, hogy nem kell nekem külön lakás, amikor minden időmet Mavis lakásán töltöm.

MAVIS: Mint Brett is mondta, más helyen nőtem fel. Nem volt hiány izgalomban. Csonka családból jövök. Apám elhagyott minket, amikor öt éves voltam. Sokat ivott és szexuálisan is többször kihasznált az éveken át.

Kemény és kicsapongó lettem. Nem tudtam, mi a szeretet, pedig mindig azt kerestem. 15 évesen terhes maradtam. Először át akartam adni a gyermeket örökbefogadásra, de azután meggondoltam magam, és megtartottam, amiért hálás is vagyok.

Bob az egyetlen gyerekünk. Nagyon szeretjük. Abba kellett hagynom az iskolát, hogy felneveljem. Akkor találkoztam Brettel. Élveztük egymás társaságát, és mivel amúgy is olyan életformát éltünk, eldöntöttük, hogy egybeköltözünk.

Brett anyja valami újat mutatott nekem. Feltétel nélküli szeretetet. Beszélt is Jézusról, de leginkább csak szeretett. Egy este elvitt egy imaórára, ahol átadtam életemet Jézusnak. Egy héttel később egyedül mentem egy imaórára egy kis közösségbe. Itt Szent Szellem keresz-

séget kaptam.

Hazaérve mondani kezdtem Brettnek, hogy neki is szüksége van Istenre. Idő kellett neki – két és fél év –, mire kész volt átadni az életét.

BRETT: Anyám rögtön Mavisszal kezdett foglalkozni. Mavis lett a misz-sziója. Magával vitte az imaórákra. Mindenki tudta, hogy anyám „újjászületett”, és hogy „karizmatikusok” közé jár. Bennünket nem izgatott, amíg békén hagyott ezzel. Általában csak imádkozott értünk. Főleg értem. Életstílusom úgy látszik, megkövetelte ezt.

Aztán egyszer egy karizmatikus anglikán lelkész imádkozott Mavisért és megváltozva tért haza. El akarta nekem mondani, hogy mi történt vele. Azt gondoltam: „Mavis! Én templomban nőtem fel! Nem mesélj nekem Jézusról.”

MAVIS: Komolyan mondom, radikális

voltam. Olyan volt, mint Pál a damaszkuszi úton. Jézus mint egy orosz-lán jött az életembe. Dramatikus volt!

BRETT: Megváltozva jött haza. Jézus volt az evése, ivása, beszéde, járása, alvása. Már-már az örületbe kergetett. Azelőtt is szeretett, de most még inkább! Ez a szeretet nagy hatással volt rám. Még a mulatóban is Jézusról beszélt az embereknek, amíg az italokat felszolgált. Attól féltem, bajba kerül.

Kevés fogalmam volt a Szent Szellem keresztségéről. Nem olvastam Bibliát, mert úgy gondoltam, ezt csak a prédikátorok szokták. Ezért nem is tudtam, mit mond a Szent Szellem keresztségéről. Azt hittem, Mavisnek összeakadtak a reléi. Kapcsolatunk hanyatlani kezdett. Mindezek ellenére összeházasodtunk, és rendszeres hívő életet kezdtünk élni. Vagyis,



Csonka családban nőtem fel

Mavis: Mint Brett is mondta, más helyen nőtem fel. Nem volt hiány izgalomban. Csonka családból jövök. Apám elhagyott minket, amikor öt éves voltam. Sokat ivott és szexuálisan is többször kihasznált az éveken át.

Kemény és kicsapongó lettem. Nem tudtam, mi a szeretet, pedig mindig azt kerestem. 15 évesen terhes maradtam. Először át akartam adni a gyermeket örökbefogadásra, de azután meggondoltam magam, és megtartottam, amiért hálás is vagyok.

Bob az egyetlen gyerekünk. Nagyon szeretjük. Abba kellett hagynom az iskolát, hogy felneveljem. Akkor találkoztam Brettel. Élveztük egymás társaságát, és mivel amúgy is olyan életformát éltünk, eldöntöttük, hogy egybeköltözünk.

Brett anyja valami újat mutatott nekem. Feltétel nélküli szeretetet. Beszélt is Jézusról, de leginkább csak szeretett. Egy este elvitt egy imaórára, ahol átadtam életemet Jézusnak. Egy héttel később egyedül mentem egy imaórára egy kis közösségbe. Itt Szent Szellem keresztséget kaptam.

Hazaérve mondani kezdtem Brettnek, hogy neki is szüksége van Istenre. Idő kellett neki – két és fél év –, mire kész volt átadni az életét.

hogy azt hittem. Mavis egy kis anglikán-karizmatikus közösségbe járt, én pedig a hagyományos templomi miséket látogattam.

A jó és rossz megkülönböztetése erősen fejlett volt nálam. Szerintem egy jó családapa elvitte a gyerekeit és feleségét a templomba. Mivel fiatal és eléggé intelligens voltam, beválasztottak a templom vezetőségébe. Amikor lejárt a szolgálatom, Mavisszal elmentem a kis közösségbe, ahová ő járt. Ott jól bántak velem, jó emberek voltak. Akkor már két éve a börtönben dolgoztam. Két nappal a 24. születésnapom után beszélgettem a pásztorral. A beszélgetés után együtt imádkoztunk. Elmondtam a „bűnösök imáját”, és meghívtam Jézust az életembe.

Néhány hónap múlva Mavis elrángigált egy FGBMFI vacsorára. Ott néhányan a Szent Szellem keresztségről beszéltek. Persze tudtam már mi az, mert Mavis annyit beszélt róla. Nem voltam annyira odaszánt, mint ő, de mivel behívtam Jézust az életembe, lassanként változni



Brett Watson 15 éve börtönőr. Tehetséges zenész. Tehetségét Isten szolgálatában használja. A „Last Call” (Az Utolsó Hívás) gospel rock/blues együttes vokálja. A prince alberti FGBFI chapter tagja. Brettnek és Mavisnek egy fiuk van, Bob.

kezdttem. Az összejövetel végén én is előre mentem és elnyertem a Szent Szellem keresztséget.

Úgy tűnt, mintha kettős életet éltem volna. Egyet a munkahelyen, egyet pedig a keresztyények között. Amikor vége volt az alkalomnak, minden visszatért a „normális” kerékvágásba. Ismét rágyújthattam és néha ittam is. A dohányzás tönkretett. A mai napig is problémáim vannak az orrsövényemmel a dohányzásnak köszönhetően. Egyszer egy FGBMFI vacsorán egy személy elmondta, hogy Isten elvette ezeket a dolgokat tőle. „Haver, ha tudnád!” futott át az agyamon. „Meghívtam Jézust az életembe, és még mindig bajom van ezekkel a dolgokkal.”

A vacsora után elmondtam neki, hogy nagyra értékelem a bizonyosságát, de egy kissé zavar. Ekkor imádkozott értem, és Isten ott helyben megszabadított a dohányzástól. Olyan volt, mintha soha nem is dohányoztam volna. Isten gondoskodott róla, hogy ne felejtsem el. Néhány nappal később segítettem egy barátomnak festeni a házát. Cigiszünetet tartott. Szokásból nyúltam a dohány után. Ahogy hozzáértem, rosszul lettem. Amikor lettem, jobban lettem. Megértettem, hogy tényleg szabad vagyok a dohányzástól.

Ahogy teltek az évek, egyre jobban hasznosítottam zenei adottságomat a dicsőítésben. Miután 1984-ben beléptem a Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetségébe (FGBMFI), énekelni kezdtem a vacsorákon.

Istennel való járásom ingatag volt, és azt hiszem, ő meguntta ezt. 1987-ben Mavis és én nehezen jöttünk ki egymással. Megengedhetetlen kapcsolatba keveredtem egy másik nővel, és azzal bolondítottam magam, hogy csak jó barátok vagyunk. Azon a nyáron Brit Kolumbiába mentem meglátogatni egy barátomat, aki ott volt pásztor. Isten megmutatta rajta keresztül, hogy rossz úton járok. Összetört, majd helyreállított.

Engedelmisségben járva kezdtem elfoglalni biblikus helyemet, mint családfő.

MAVIS: Úgy tűnt, én lettem Brett legnagyobb ellensége. Bár behívta Jézust az életébe, nem tette őt úrrá. Nem akarta neki átadni a teljes uralmat.

BRETT: Valamikor a nyáron levettem a karikagyűrűm, és most nem találtam sehhol. Mindenhol kerestük, de nem volt meg. Azt mondtam, „ha majd újból férjként kezdek viselkedni, visszakapom a gyűrűm.” Nem is tudtam, milyen prófétikus kijelentést tettem. Brit Kolumbiából visszatérve, a hatodik házassági évfordulónkon elismertem Mavisnak, hogy rosszat tettem, és bocsánatot kértem. Megbocsátott.

Még aznap megtaláltam a gyűrűt a szekrényen. Pedig mindenhol kerestük már, de nem találtuk. Nekem ez jel volt Istentől. Végre hajlandó voltam segítséget elfogadni. A püspökünk áldásával átmertünk egy másik gyülekezetbe, ahol a pásztor és felesége gondoztak minket.

A következő hónapokban minden csütörtökön lelkigondozásra jártunk. Az ő segítségükkel Isten helyreállította a házasságunkat és családjunkat. Először csak hagytuk, hogy Isten szolgáljon felénk. Karácsonyra már beléptem a kórusba, és kezdtem visszatérni a zenei szolgálatba.

Ez idő alatt Isten a család minden tagjában munkát végzett. Bobbyban is. Számomra pedig Jézus végre nem csak Üdvözítő, hanem Úr is volt. Bibliát olvastam, és bibliaórákra jártam.

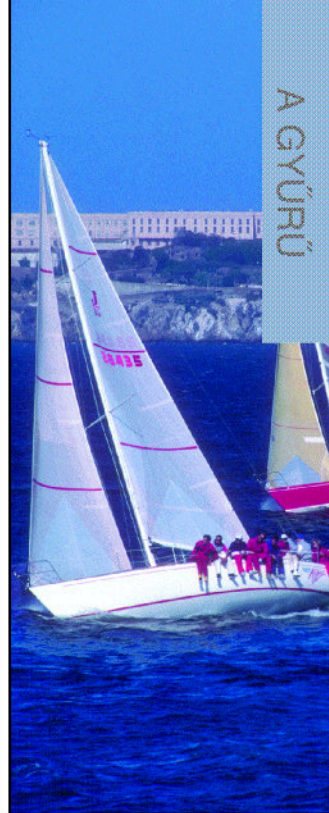
1988-ban műtétem volt. Az orvosaim azt gondolták, rákos beteg vagyok, de nekem nem mondták el. Éppen egy héttel a műtét előtt a reginai FGBMFI konferencián vettem részt. Addig nem is nagyon gondoltam rá, de egy barátom azt mondta, „imádkoztunk érted”. Akkor esett le! El fognak aludni, és kinyitnak! Ekkor előre mentem imáért. Kértem Istent, hogy vegye el a műtétől való félelmemet. Egy másik összejövetelen imát kértem gyógyulásért. Isten mindkettőre válaszolt. Megműtöttek, de nem találtak rákos megbetegedést.

MAVIS: Több kis követ találtak egy kis folyadékkal teli zacskóban. Az orvos teljesen el volt ámulva. Ő specialista, de ilyent még nem látott. Teljesen bizonyosak voltak abban, hogy Brettnek rákja van.

BRETT: Az évek során Isten mindig ott állt mellettem, és türelmesen szeretett, bármit is tettem. Különösen hálás vagyok a feleségemért, akit mellém adott, és Bobért, a fiamért. ●

Sugárzó Élet

Nem ritka eset a mai világban, hogy a gyermekek fizetik meg szüleik önző, aljas életének árát. Mavis Watson is ilyen gyermek volt. Most azok felé szolgál akiknek szükség van ugyanolyan mély belső gyógyulásra. Sajnos az sem ritka, hogy egy házastársi kapcsolat nehéz időket éljen meg, de ebben az esetben minden jól végződött.



Christian Marye
Malaunay,
Franciaország

Alkoholizmus és keserűség

Léteznek öröm és biztonság

Megszabadulva a múltam gyötrelmétől most egy főiskola igazgatója, és az FGBMFI roueni chapterének igazgatója vagyok. A 16 és 26 év közötti fiatalokat segítjük, bátorítjuk.

Nagyszerű dolog a fiatalokat bátorítani, főleg mert az én gyermekkorom igen rossz volt. Szüleim iszákosak voltak, és sokat veszekedtek, sértegetve és fenyegetve egymást. Láttam, amikor apám kezét átszúrta egy kés. Láttam, amikor anyám az erkély szélén állt, és ugrani készült. Nekem kellett gondoskodni a húgomról. Életünk pokol volt. A családnak nagy lehetőségei voltak, de az alkohol mindent tönkretett. Egy putriban éltünk, rosszul öltözködtünk, és heti kétszer kaptunk tisztességes eledelt.

Az iskolában megvetetek minket, mert a szüleink „azok az alkoholisták” voltak. Emiatt keserűn és a társadalom

ellen lázadva nőttem fel. Lakásunkkal szemben volt egy nagy templom. Időről-időre ünnepséget rendeztek a helyi gyerekek részére, de a Marye gyerekeket nem szívesen látták ott. Csak viszonyaink bemutatásául: féltestvérem a nagyanyjánál élt, és neki volt versenybiciklijé, utazhatott, és jól öltözött.

Anyám anyja beíratott egy protestáns Bibliaiskolába. Az élet sötétségében reményt láttam. A péntek esték voltak a legrosszabbak. Ilyenkor kapott apám fizetést, és megkezdődött a buli. Sajnos, mire 15 éves lettem, szüleim



A nagyanyám jobbat szeretett volna számunkra.

nyomdokaiba léptem. 19 évesen több időt töltöttem az utcán és a kocsmákban, mint otthon. Néha eszembe jutott, mit tanítottak a Bibliaiskolában, és ilyenkor felkiáltottam „Mire jó ez? Jézus, lehet nekem jövőm? Kérlek, adj egy feleséget, akivel családot alapíthatok, és megtudhatom, mi a szeretet!”

Isten válaszolt az imára. Adott egy kiváló, átadott életű katolikus feleséget. Ő tanított meg normálisan élni alkohol nélkül, Istent elfogadva. Isten kellett, hogy a háttérben legyen, hogy egy ilyen nő engem szeressen.

Elméletileg én protestáns voltam, ő pedig katolikus. Szüleim mindent megtettek, hogy tönkretessék kapcsolatunkat. Szerintük túl jó volt hozzám. Még féltestvéremmel is megpróbálták összehozni, és tőlem elszakítani. Végül is, hála a feleségemnek és az ő szüleinek, összeházasodtunk.

Tíz év telt el. Vallásosak voltunk, de annyi volt az egész, amíg negyedik gyermekünk meg nem született. Feleségem nagyon beteg lett, és semmilyen házimunkát nem tudott elvégezni. A személy, aki kisegíteni jött hozzánk, odaszánt életű keresztény volt, és beszélt nekünk Istenről. Hittünk Istenben, de ő messze volt, és az egyetlen kapcsolatunk vele a vallásunk hagyományai voltak. Egy kis normandiai közösségről beszélt, amelynek 40 tagja van. Érdekesen hangzott, így elmentünk megnézni. Azok az emberek annyira telve voltak szeretettel, hogy visszakiánkóztunk.

Abban a kis közösségben szántuk oda életünket Jézusnak, és egy teljesen új dimenzióba léptünk vele. Mindezek felett a feleségem meggyógyult, és minden nehézség nélkül szülte meg a



gyermeket.

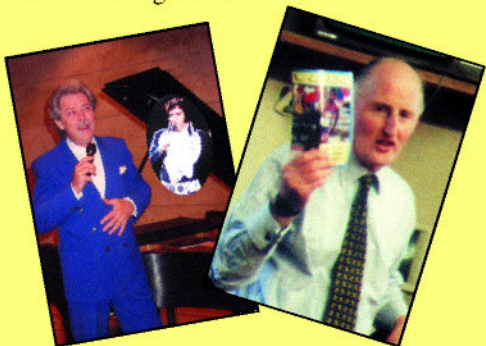
Néhány hónappal a szülés után az orvosok azt mondták, hogy a lányunk csípőficamos. Speciális alsóneműt kellett volna viselnie. Nem lehetett valami kellemes, mert a kicsi állandóan sírt miatta. Nem akartuk tovább kínozni, nem adtuk rá többet. Megkértük a gyülekezetet, hogy imádkozzon érte és Isten meggyógyította. Amikor néhány hónappal később elvittük ellenőrzésre, az orvos azt mondta, hogy kitűnően halad a gyógyulás, és hogy nem kell tovább a speciális alsóneműt hordani. Nekünk ez bizonyíték a gyógyulására, mert nem is hordta az alsóneműt.

Isten sokat tett értünk. Begyógyította a házasság első éveiben ejtett és kapott sebeket, és családdá tett bennünket. Megalapozta az anyagi helyzetünket is. Meggyógyított egy kellemetlen bőrbetegségből, és megszabadított az alkoholtól. Azóta mindig jó állásaim voltak. Addig a nyomor és bűntudat mindig beavatkozott. Kétszer vesztettem el az állásom, de Isten mindkét-szer adott újat. Ma egy üzleti oktató-központ igazgatójaként szolgálom őt.

Egy új munka

Omar Viera, Slovakia

Az első amit mondtam amikor az új munkahelyre mentem pályázni az volt, hogy „Én keresztény vagyok.” Adtam az illetőnek egy Hang magazint és hozzátettem, hogy én csak Isten szerint köthetek üzletet. Elmosolyodott amint átlapozta a magazint. „Hallottam már az FGBMFI-ről, és ismertem az alapítóját, Demos Shakariant,” mondta. Megkért, hogy jöjjenek vissza egy másik meghallgatásra is. A második meghallgatáson elmagyarázták, hogy cégük leányvállalatot hoz létre Dél-Amerikában, és, hogy szeretnék, ha én lennék a képviselőjük. Vállalati autót kaptam és két segédet is.



Megrendelheti a HANG magazint

Küldjön egy példányt barátainak is. Bővebb információt az alábbi címen kaphat:

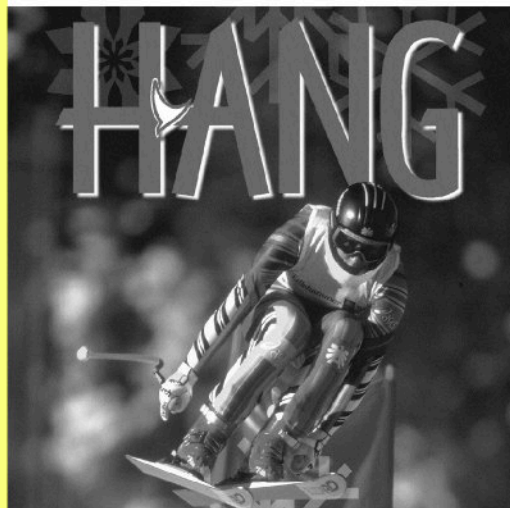
FGBMFI Magyar Szövetség Országos Központ
Molnár Miklós részére
1184 Budapest
Széchenyi u. 2.

Más országokba az Európai Irodán keresztül küldhet: FGBMFI Voice, P.O. Box 49, B-3000 Leuven, Belgium. Tel: (016)20.79.44 Fax:(016)20.79.31, INTERNET: 100444.1300@compuserve.com

Az élet nem volt kihívások nélkül. Egyszer például csődbe mentem, mint magánvállalkozó. De Isten abban a helyzetben is velem volt, és segített átjutni.

Két személy az imacsoportomból tudott az FGBMFI-ről, és elvittek egy vacsorára. Idővel a roueni FGBMFI chapter alapító tagja lettem. Az „utca embere” voltam, és „Isten gyermeke” lettem.

Isten egyensúlyt és célt adott életembe. Vannak nehéz idők a mi életünkben is, de tudom, hogy nem vagyok egyedül. Jézus velem van, és emelt fővel járhatok. A Róma 8, 35 mondja: „Ki választana el minket a Krisztustól?...” és a 38. vers: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők”. Hálás vagyok Istennek azért, amit tett értem és családomért.



SZEMÉLYES KAPCSOLAT

Lehet, hogy eltűnődöttél azon, hogy lehet-e neked is ilyen személyes kapcsolatod Istennel. A következő lépések egy ilyen kapcsolathoz vezetnek.



HOGYAN TÖRVÉB?

4 El kell ismerned Isten előtt, hogy önző módon éltél és mivel nem tisztelted Őt életed Uraként, vétkeztél és el vagy választva Istentől. „Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róma 3,23)

2 Meg kell térned, azaz Istenhez kell fordulnod és kérned Őt, hogy bocsássa meg bűneidet és, hogy segítsen az Ő tetszése szerint élned. „Ha meg nem tértek mindnyájan, hasonlóképpen elvesztek!” (Lukács 13,3)

3 Hinned kell, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia, meghalt a kereszten, magára vette bűneidet, hogy megkaphasd Isten bocsánatát. „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16)

4 Meg kell vallanod Istennek, hogy most elfogadod Jézust életed Megváltója és Uraként. „Ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol.” (Róma 10,9)

Ha alapos átgondolás után meg akarsz tenni ezt a fontos lépést, mondd el hangosan ezt az imádságot: „Drága Istenem! Meg vagyok győződve róla, hogy bűnös vagyok, ezért a kárhozat a sorsom. Hiszem szívemben, hogy Jézus a Te Fiad, minden bűnösért meghalt, beleértve engem is. Kiontotta vérért, hogy elmossa bűneimet. Megvallom, hogy Jézus életem Megváltója és Ura. Köszönöm neked az örök élet ajándékát. Bízom benne, hogy segítesz tetszésed szerint élni.” Ne érzéseket keress annak bizonyítékául, hogy ismered Istent. Az érzések változhatnak, de Istennel való új kapcsolatod az Ő ígéretein alapul. (Róma 10,13) Szégyenkezés nélkül beszélj másoknak Jézussal való kapcsolatodról. (Máté 10,32) Naponta szánj időt imádkozásra és bibliaolvasásra. (1.Péter 2,2; Zsoltárok 37,4; Róma 8,14) Miután meghoztad életed e legjelentősebb döntését, tudasd ezt velünk, hogy további információt küldhessünk neked. Töltsd ki és küldd el szerkesztőségünkbe a jobb oldali válaszkártyát!

☐ A HANG SZERKESZTŐSÉGÉT AZ ALÁBBI CÍMEN ÉRHETI EL: ☐

HANG szerkesztősége, FGBMFI Magyar Szövetség Országos Központ, Molnár Miklós részére, 1184 Budapest, Széchenyi u. 2., Internet: wolf@pronet.hu International: P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium. Tel:(016)20.79.44 Fax:(016)20.79.31 INTERNET: 100444.1300@compuserve.com

- ☐ Tudatni kívánom Önökkel, hogy Jézus Krisztus követése mellett döntöttem. Kérem küldjék el nekem a „Most, hogy elfogadtad Krisztust” című kiadványukat.
- ☐ Kérem küldjenek nekem további információkat és kérem írják meg nekem, hogyan lehetnék a Keresztény Üzletemberek Szövetségének a tagja!
- ☐ Név és cím (olvashatóan, nyomtatott betűkkel):

E válaszkártyát a magyarországi szerkesztőségbe küldje be!

No.973

1956 egyik hőse

Kassay Farkas András

Gyermekkoromban már foglalkoztatnak a metafizikai problémák, de elfogadható válaszokat senkitől sem kaptam. Amikor belső élményeimről beszéltem, vagy megmosolyogtak, vagy azt gondolták, hogy fantáziálok. Családunkhoz járt egy katolikus pap, aki barátunk lett. Ő sokat foglalkozott velem, megtanította latinul a Miatyánkot, később be akart vonni a ministrálásba és a bővebb templomi szolgálatokba is, ennyiben azonban ki is merült a dolog. Engem fiatalkorom óta vonzottak a sportok. Először tornával, majd úszással próbálkoztam, végül pedig a kajak-kenu sportnál kötöttem ki. Már a második évben ifjúsági bajnokságot nyertem, és amikor a felnőtt korosztályba kerültem, minden versenyszámban elsőként eveztem a célba. A sport jelentette életemben a legfontosabbat, a legelső helyet. Részt vettem az 1956-os melbournei és az 1960-as római olimpián, mindkettőn harmadik helyezést értem el. A világ- és európa-bajnokságokon is mindig dobogóra kerültem.

Annak ellenére, hogy sikereket értem el, nem voltam igazán boldog. Hobbyból a képzőművészettel foglalkoztam, viszonylag sikeresen. Feleségemet a sportegyesületben ismertem meg, három gyermekünk született: Zsolt, Livia és Nóra.

Életemnek ezeket az éveit a szellemi

szikkadság és a céltalanság jellemezte. Nem tudtam magamban megfogalmazni, hogy mire is volna igazán szükségem. Kezdtém egyre inkább érezni, hogy valami hiányzik. Ez a hiányérzet késztetett arra, hogy felkeressem azt a papot, aki gyermekkoromban családjunkat látogatta, de csalódásomra elutasított.

Ekkor kezdtem látogatni a miséket, és az egyház felszentelt papjai közül páran barátaim is lettek. Azt hittem, végre megtaláltam önmagam, minden sínen van az életemben. Minden vallásos irodalmat elolvastam, nem válogatva a keresztény és keleti vallások írásai között.

Egyszer egy munkatársam olvasatlanul adta vissza Paramahansa Yogananda hindu guru életrajzát, aki meditációs központot alapított Los Angelesben. Amikor rákérdeztem, miért nem olvasta el, elmagyarázta, hogy ez egy okkult könyv, amellyel ő nem ért egyet. Ezt követően sokat beszélgettünk. Beszélgetéseink során ő sokat idézett az Evangéliumokból. Egy idő után úgy éreztem, tűz ég a bensőmben, és tudtam, hogy szükségem van nekem is az újjászületésre.

Egy alkalommal egy keresztény gyülekezetben megtérésre hívtak, én is kimentem az oltárhoz, és átadtam életemet az Úrnak. Ott térdelve láttam a megnyílt eget, és láttam egy fehér galambot a fejem felett. Majd látomás-

ban egy nagy órát is láttam, ami 0 óra 5 perccel mutatott, jelezve, hogy öt perccel „születtem meg”. Az Úr irántam megnyilvánult kegyelme abban is megmutatkozott, hogy abban az évben születtem újjá, amikor az orvosi diagnózis szerint nekem szívbetegségben meg kellett volna halnom...

Később feleségemmel, Zsófiával, elvégeztünk egy alap és egy középfokú bibliaiskolát és szolgáljuk az Urat. Huszonegy évvel ezelőtt, harminckilenc éves koromban születtem újjá. Élőben hallottam Demos Shakarian biznyságtételét, ami nagyon megragadott. Abban a kiváltságban részesültem, hogy az elmúlt hónapokban biznyságot tehettem a Teljes Evangéliumi Keresztény Üzletemberek Szövetségének alkalmán is. Az Szövetség sokat jelent számomra, úgy érzem Isten akarata, hogy itt munkálkodjak. Most egy új chapter elindításán fáradozom.

Életem során igen sok élményben volt részem, és azt is mondta az Úr, hogy azért tartott meg, hogy erről biznyságot tegyek.

Hálát adok Istennek, hogy ebben az igen mozgalmas korban élhetek. Megerősödött hittel vallom üdvösségem, tudom, hogy nevem be van írva az Élet Könyvébe, és ez számomra a legnagyobb dolog ezen a világon.

KIK VAGYUNK MI?

A Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetsége keresztény üzletemberek nemzetközi szövetsége, melynek célja:

1 Tanúskodni Isten jelenlétéről és hatalmáról a mai világban, a teljes embernek szóló teljes evangélium üzenetével.

2 Lehetőséget adni arra, hogy az emberek az egész világon Jézus Krisztus által közösségben lehessenek egymással, és biztatni őket arra, hogy közösségeikbe felfrissülve és megújulva térjenek vissza. A Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetsége nem egyház, vagy szekta.

3 Növelni az egységet a világ kereszténységében.



HANG 973. szám

Az HANG magazin 28 nyelven jelenik meg az FGBMFI Nemzetközi Itodájának gondozásában. Európai irodánk címe: P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium. Tel: (016)20.79.44 Fax: (016)20.79.31

NEMZETKÖZI FŐSZERKESZTŐ: Blair Scott
E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
International Publications Directors: Jerry Jensen & Blair Scott. • Segédszerkesztő: Donato Anzalone. • Tördelő: Jared Scott. • Art: Jean Claude Duviella. • US Graphics: Colin Smith. • Magyarországi főszerkesztő: Magyar Tamás.